

Discurs

Honorable conseller d'Educació i Universitats, Excel·lentíssim i Magnífic Rector de la Universitat de les Illes Balears. Expresidents del Consell Social, autoritats acadèmiques, senyores i senyors membres del Consell Social, amigues i amics.

El primer record que tenc de la Universitat de les Illes Balears es remunta a finals dels 70. Em faltaren unes dècimes per poder entrar a la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona i sols em quedava un camí per fer la carrera de Medicina —així estava llavors establert—, que era el de fer un primer curs de ciències i, òbviament, aprovar-lo.

Em vaig matricular a la Facultat de Biologia d'aquella nounada Universitat. Arribar en aquells anys a la Universitat de les Illes Balears i esperar veure alguna similitud a, per exemple, la Universitat Autònoma de Barcelona de Bellaterra, he de reconèixer que provocava un profund sentiment de tristor i melangia.

Passaves per davant Cas Jai, que actuava com a Rectorat, i davant ja s'enfilava la Facultat de Ciències, on es cursaven dues o tres llicenciatures: Física, Química i poca cosa més. Aquell era un edifici aleshores molt senzill i auster. Darrere ja es podia veure un espectacular i recentment acabat Ramon Llull, on s'impartia, crec, Filosofia i Lletres. I aturau de comptar. Crec que Dret es cursava a l'edifici Sa Riera. Aquesta era la realitat de la UIB a finals dels 70.

Va ser un any universitari iniciàtic, carnet de cotxe inclòs que em permetia arribar-hi des de Consell, el meu poble, per s'Esgleieta al petit campus, anades a Valldemossa, a Los Tilos, a complementar el que apreníem a classe.

Un any diria que complet en el tema acadèmic i, òbviament, també en l'aspecte ludicofestiu més canalla d'aquella joventut que he enyorat tota la vida.

Aquí vaig deixar la UIB, que llavors encara era regida per una comissió gestora que es perllongà fins l'any 1981, i em vaig endinsar dins la carrera que m'ha ocupat durant aquests ja 40 anys, com és la Medicina.

Durant aquests anys mai no he defugit responsabilitats per millorar la meva carrera des de l'àmbit associatiu o col·laboratiu. Ja a finals dels 80 vaig constituir la Joventut Mèdica Balear, una associació d'estudiants de Medicina de les Illes Balears que estàvem distribuïts per totes les contrades peninsulars, per tal d'aconseguir coses tan senzilles com pràctiques al nostre únic hospital aleshores, Son Dureta, o com poder fer estades a l'estranger.

Posteriorment, ha estat el mateix Col·legi Oficial de Metges de les Illes Balears que m'ha ocupat durant 25 anys i on he assolit el màxim honor de presidir-lo durant vuit anys. Aquests darrers quatre anys he ocupat el càrrec de director del Patronat Científic, l'organisme de formació mèdica que s'atorga el Col·legi.

Tenc l'orgull d'haver estat un ferm defensor, al Col·legi de Metges, de la Facultat de Medicina, on fins fa poc he estat professor associat i he tingut la gran sort que la meua filla Maria Magdalena ha estat de la primera promoció de metges graduats.

Conec bé la sanitat balear en totes les dimensions: pública i privada, primària-hospitalària-administració, però reconec que conèixer i comprendre, si es pot, el bessó de l'ecosistema universitari és realment un repte per a mi.

Quan fa uns mesos va començar a sonar la possibilitat de poder entrar en el Consell Social de la Universitat i el meu nom va ser avalat pel Parlament, de seguida vaig intentar aprofundir de manera intensa en el significat del Consell Social i la seva raó de ser. Era un concepte que em sonava però del qual ho desconeixia gairebé tot.

Vaig accedir a la magnífica pàgina web que té el Consell Social, allotjada al web de la mateixa Universitat, i tot d'una em vaig adonar de la importància radical d'aquest instrument que, des de principis de l'any 2021, es va decidir que fos una peça fonamental per reforçar l'arquitectura institucional universitària.

La creació dels consells socials ha estat una de les aportacions més destacades i originals de la llei de la reforma universitària, ja que va posar de manifest que la universitat, com a servei públic, no és patrimoni de la comunitat universitària sinó que ho és de tota la societat.

El Consell Social de la UIB és un instrument que té l'obligació d'establir una sòlida connexió entre la societat que l'acull i la mateixa Universitat. Ha de dur a terme funcions de control per a la qualitat dels serveis, l'eficàcia en la gestió administrativa, l'avaluació, la planificació estratègica i el finançament propi.

No crec que hi hagi cap institució pública que pugui tenir tant de suport com la Universitat, perquè, per llei, el Consell Social de la Universitat agrupa tots els sectors: polítics, econòmics i socials (Govern, Parlament, consells, sindicats, empresaris, Ajuntament de Palma, conjuntament amb la Universitat) amb l'única finalitat de globalitzar i responsabilitzar aquests estaments perquè la UIB sigui un reflex fidel de la voluntat de la nostra comunitat.

Aquest serà el meu repte: encapçalar un grup representatiu de la societat balear per demanar-nos en tot moment què es demanen la societat i la Universitat i, alhora, què s'ofereixen mútuament.

Vull que el Consell Social sigui un pont entre Govern i Universitat i un altaveu de la Universitat vers la societat balear, arreu del territori insular i tant a la ciutat de Palma com a la part forana, la gran desconeguda. Sempre, des del reconeixement de la Universitat com a servei públic i respectant l'autonomia universitària.

M'ha marcat el meu tarannà vital que l'únic camí per assolir l'excel·lència és la cultura del diàleg i la contraposició d'idees. Ja no canviaré; no val la pena. També m'han marcat el reconeixement i l'agraïment rebuts.

Gràcies, conseller, Antoni Vera, per haver confiat en mi. Esper no decebre-us ni a tu ni al Govern que m'ha carregat d'aquesta responsabilitat el propers quatre anys.

Gràcies, amic, Tomeu Llinàs, per la gran tasca que has fet aquests quatre anys. Deixes el llistó molt alt. Han bastat dues trobades en què m'has il·luminat sobre el Consell Social de manera magistral, que ve de *magisteri* —tu d'això en saps molt—; ets ben conscient que no seran les darreres xerrades. Aquest agraïment és extensiu a n'Eugènia, na Rosa i en Miquel.

Gràcies als darrers presidents i a les seves juntes per haver permès arribar on som ara.

Gràcies, Rector, Jaume Carot, i a la teva Junta, pel suport i l'acollida a la comunitat universitària. Tindràs sempre en mi un aliat fidel.

I, finalment, gràcies a la meva família, tant als que no hi són, que segur que estan ben orgullosos, com als que hi són: Maria Dolors, Miquel Àngel i Maria Magdalena, per permetre'm arribar fins aquí amb el vostre suport i la vostra comprensió.

Palma, 21 de març de 2024